

UNA NOVA ETAPA PER LA JÚLIA

Avui és un dia molt especial per la Júlia i la seva família ja que es canvien de casa per motius de feina de la seva mare. A partir d'ara ja no viuran a Barcelona, si no que es traslladen a viure a Manlleu, un poble molt petit de la comarca d'Osona.

Tres dies abans de marxar la Júlia ja no ha anat a l'escola perquè ha hagut d'ajudar a la seva família a recollir i preparar paquets pel trasllat a la nova casa.

La Júlia està molt trista ja que deixa Barcelona i els seus amics de sempre. Ara anirà a una altra escola i està amoïnada perquè no sap si podrà fer nous amics. Està cansada de que tothom li digui que farà amics més aviat del que es pensa, però ella creu que no serà tan fàcil. Li espera una nova etapa d'adaptació per la que ara mateix no està preparada.

Arriba el dia de marxar, són les nou en punt del matí i el Peugeot del pare està tan ple que no hi cap ni una agulla, canvien el bullici de Barcelona per la tranquil·litat de Manlleu. La Mireia, la germaneta petita de la Júlia, només té tres anys i tot just ara començarà l'escola, per tant a ella no li afecta gens el canvi.

Al cap d'una hora i mitja de viatge per la C-17 arriben a Manlleu. La casa on viuran és molt gran i bonica, té dues plantes, garatge i un jardí amb piscina però a la Júlia li continua preocupant que li costarà molt adaptar-se i fer nous amics .

Un cop arribats, els toca desfer els paquets i situar-se, la Júlia ha escollit una habitació que té vistes molt boniques al jardí i un armari enorme, sembla que per uns moments ha pogut oblidar-se que demà ha d'anar a la nova escola, i tot i que el seu estat d'ànim no és el millor , s'adormirà de seguida perquè està esgotada.

Són dos quarts de deu de la nit, hora d'anar a dormir, la seva mare, la Cristina l'acompanya a la seva nova habitació on ara actualment només hi ha l'armari i el seu llit i decideix llegir una mica perquè li vingui la son.

Cap a les quatre de la matinada la Júlia espantada sent un soroll molt fort i crida: «mama, papa, veniu!!!! De presa, tinc por!!!». Els pares s'aixequen del llit i hi van corrents per veure que passa. El soroll que ha sentit la Júlia era un cop que provenia de les golfes. El seu pare va a comprovar què havia passat i resulta que la finestra s'havia obert de bat a bat amb el vent. La Júlia, sabent el que havia passat, es queda més tranquil·la encara que la seva mare li va fer companyia cinc minuts fins que s'adormís.

Les vuit del matí, després d'aquella nit tant misteriosa, la Júlia es vesteix, esmorza i es renta les dents i un cop a punt, el pare agafa el cotxe i porta a la Júlia a l' escola que estava tant a prop de casa que hi arriben cinc minuts abans de les nou. El pare havia

d'anar a treballar i després de fer-se un petó, va haver de deixar a la Júlia tota sola davant de l'escola ja que la mare era acompanyar a la Mireia a P3.

Va sonar una música i la Júlia va entrar cap a dins l'escola i li va demanar al conserge si podia ajudar-la ja que era el seu primer dia en aquesta escola i no sabia on era la seva classe. Estava molt nerviosa, el conserge li va dir que ara aniria a buscar a la coordinadora perquè l'acompanyés i li va dir que així li presentarien a tota la seva classe. La coordinadora es va presentar amablement i tot seguit la va acompanyar fins arribar a l'aula de 5e A.

En entrar a l'aula i veure tantes cares noves mirant-la molt atentament a ella, es va posar molt nerviosa, tremolava com una fulla. Els alumnes van parar de fer classe i la Júlia es va presentar « Hola em dic Júlia i vinc d'una escola de Barcelona, tinc moltes ganes de conèixer-vos i fer molt bons amics». Mentre ho deia, es va posar vermella com un tomàquet, ho va passar fatal. La coordinadora li havia preparat una taula i una cadira a l'extrem de l'aula i la Júlia va estar escoltant el professor com els hi explicava el tema de fraccions .

Per fi va sonar el timbre «RING RING» era l'hora de sortir el pati, un grup de companyes de la seva classe es van presentar i li van dir que l'ajudarien en tot allò que necessités i la van animar a jugar a un joc per anar-se coneixent una mica. El joc consistia en presentar-se i dir l'afició preferida de cadascuna i així van anar trencant el gel entre totes.

Al cap de mitja hora va sonar el timbre de nou «RING RING», l'estona del pati s'havia acabat i les seves noves amigues li van dir que ara els tocava català i després anglès.

Després de tot el matí, l'hora de dinar i tota la tarda, la Júlia pensava en la seva família, tenia moltes ganes d'anar cap a casa. Per fi va arribar l'hora, en veure la seva mare i a la seva germana esperant-la, a la Júlia li va canviar la cara, va fer un somriure d'orella a orella de la felicitat que sentia en aquell moment.

La mare li va dir: «Hola Júlia!!! Què tal? Com t'ha anat el primer dia d'escola?»

i la Júlia li va contestar: «Mama m'ho he passat molt bé perquè ja he fet noves amigues i ja he conegut tots els professors i els meus companys i companyes de classe» i van anar caminant fins arribar a casa mentre berenaven un entrepà i gaudien de l'entorn de Manlleu.

L'endemà va ser un nou dia a l'escola i va fer a una nova amiga més que es deia Laia, amb la que coincidiria a la tarda a la piscina municipal de Vic ja que els seus pares l'havien apuntat a curset de natació tots els dimarts.

Va passar tota la setmana i per fi va arribar la tarda de divendres, tota la família era a casa i van decidir acabar de buidar les bosses i els paquets que els faltava per així ja tenir totes les coses guardades i endreçades.

El dissabte al matí van anar al mercat municipal de Manlleu per comprar-hi verdura, fruita, carn, peix, entre d'altres... A la tarda tota la família va anar a fer una volta pel poble per conèixer millor on eren el CAP, l'ajuntament, la farmàcia, les botigues....

L'endemà era diumenge, i tots els diumenges és visita obligada anar a veure els seus avis que viuen a Tona, també un municipi de la comarca d'Osona i a prop de Manlleu. Allà hi passen el dia i si queden a dinar.

Als avis de la Júlia i la Mireia els agrada molt anar a ballar el ball de bastons a la tarda a la plaça de l'ajuntament amb l'associació d'avis de Tona.

Tots decideixen anar a passar la tarda amb els avis perquè la Júlia té moltes ganes de veure'ls ballar i com que abans vivien a Barcelona després de dinar sempre havien de marxar a corre-cuita i no els podien anar a veure. Van arribar a la plaça de l'ajuntament, els avis es van trobar amb els seus companys i companyes i quan ja hi van ser tots, van començar a ballar tots plegats. Ho feien molt bé.

La Júlia li va dir a la seva àvia que si la podia ajudar a aprendre a ballar aquest ball tradicional tan bonic i l'àvia tota contenta perquè la seva neta li havia dit que volia aprendre a ballar, es va emocionar molt.

Primer de tot li va ensenyar com havia d'agafar els bastons i després va començar a fer-li fer els primers passos de la coreografia. Tots els companys i companyes de ball es van quedar flipant en veure la cara d'emoció de la Júlia i la facilitat que tenia a l'hora d'aprendre els passos en pocs segons. La coreografia era bastant llarga i la Júlia només en una estona ja n'havia après més de la meitat. Els pares i la seva germana la miraven i la gravaven amb el mòbil.

Ja es començava a fer fosc i els pares de la Júlia ja tenien ganes d'anar cap a casa ja que demà era dilluns i s'havia d'anar a escola i a treballar. La Júlia no volia marxar de cap de les maneres s'ho estava passant d'allò més bé. L'àvia li va prometre que el proper diumenge tornarien a quedar per anar a ballar el ball de bastons i ella en sentir les paraules de l'àvia, va deixar els bastons endreçats a la caixa de cartró que hi havia al terra i despedint-se van marxar cap a casa dels avis per recollir les coses i tornar amb el Peugeot cap a Manlleu.

La Júlia i la seva germana estaven tan cansades que al cap d'un moment de pujar al cotxe van tancar els ulls i van començar a somiar amb tot el dia que havien passat amb els seus avis i els seus pares aquell diumenge. Al cap de mitja hora d'arribar a casa la

mare va començar a preparar el sopar, la Júlia i la Mireia mentrestant es van asseure al sofà i van mirar els dibuixos animats preferits de la Mireia que eren el Mic i en Cinc Segons, li encantaven.

Després de sopar van anar a dormir, havia estat un dia especialment bonic però també molt esgotador.

Ja eren les vuit en punt del matí i la mare va anar a despertar a la Júlia, un cop llevada va preparar-se per un nou dia a l'escola. Va arribar quan just sonava la música i la Júlia va entrar de seguida per no fer tard. Ja tenia l'horari i sabia que a primera hora li tocava classe de matemàtiques, la seva assignatura preferida.

Per fi havien passat les dues primeres hores abans de sortir al pati, la Júlia tenia una proposta que plantejar a les seves noves amigues. Els va explicar que durant el cap de setmana havia estat aprenen com es balla el ball de bastons amb els seus avis i que li encantaria fer un grup de nens i nenes interessats en aprendre aquest ball, que podria ser molt divertit però que caldria proposar-li a la mestra de música per veure si era possible.

A totes els va encantar la idea i un cop acabada l'escola van anar a trobar-se amb la professora de música per explicar-li la iniciativa.

Va donar la coincidència que la Joana, la mestra de música, era una fan del ball de bastons, inclús de joveneta també el ballava amb la seva colla, per tant va accedir sense dubtar a participar i organitzar la nova activitat que prepararien pel proper dia de Sant Jordi.

Van formar un equip de 20 alumnes que assajant tots els dimarts i dijous a la tarda al gimnàs de l'escola van arribar a ser un dels millors grups de la comarca.

La Júlia era feliç, havia trobat en el ball de bastons una manera d'integrar-se, fer nous amics i també l'havia ajudat a oblidar-se una mica de la seva antiga ciutat, Barcelona.

Pseudònim: Espaguetis